

VALTAKUNNALLINEN EVANKELIUMIJUHLA RAAHESSA

Kristus on minun ja minä Kristuksen 2.7.2011 klo 19.00

Marja Koskenniemi

”Te ette siis enää ole vieraita ja muukalaisia, vaan kuulutte Jumalan perheeseen, samaan kansaan kuin pyhät. Te olette kiviä siinä rakennuksessa, jonka perustuksena ovat apostolit ja profeetat ja jonka kulmakivenä on itse Kristus Jeesus. Hän liittää koko rakennuksen yhteen, niin että se kasvaa Herran pyhäksi temppeliksi ja hän liittää teidätkin Hengellään rakennuskivinä Jumalan asumukseen.” Ef. 2:19–22

Turvallisuus Kristuksen omana. Sellainen alaotsikko, aihe, annettiin minulle näihin iltaseuroihin.

Mieleeni nousee turvallisuudesta neljä asiaa:

1. Hyvä saada olla täällä Raahessa, juhlakansan keskellä, turvassa. Olen kiitollinen, että saan kuulua tähän joukkoon. Oikeastaan suuri Jumalan ihme, Pyhän Hengen työtä, että minua ja sinua on varjeltu niin, että olemme saaneet tulla tänne ja saamme tänä iltahetkenäkin kokea yhteenkuuluvuutta ja turvallisuutta omalla paikallamme, Jumalan sanan hoidossa. Ensikertalaiset ja me monet juhlat jo kolonneet olemme kaikki samaa joukkoa.

2. Miten olen päässyt tähän joukkoon, miten sinä olet päässyt? Sain olla vajaa viikko sitten seuraamassa suurta ihmettä, sain olla ihanassa juhlassa. Pikkuinen Aini Lydia syntyi pyhässä kasteessa Jumalan lapseksi. Suurin osa meistä on varmasti päässyt vieraaksi monen moniin ristiäisiin ja on kuullut puhuttavan kasteesta monen monissa hartauspuheissa. Niin minäkin. Tuttu asia. Ja kuitenkin se tuttu asia tuli minulle taas aivan uudella tavalla tajuttavaksi, kun katselin rakasta pojantyttöäni kumminsä hellässä sylissä, samassa valkoisessa mekossa, jossa myös hänen isänsä ja minut on kastettu. Hän ei todellakaan ollut tehnyt itse mitään kasteensa eteen, ei mitään hyvää työtä tai sellaista ansiota, jonka perusteella olisi voinut arvioida, että nyt hän on valmis ja kypsä kasteelle. Kuitenkin hänen vanhempansa halusivat tuoda hänet kastettavaksi mahdollisimman pian, mahdollisimman pienenä, koska he halusivat hänelle parasta, mitä voi ajatella. He halusivat saattaa vastasyntyneensä Jeesuksen syliin, Jeesuksen omaksi, koska Jeesus on itse käskenyt niin. Siitä alkoi pikkuisen tytön taival kristittynä. Vanhempien, kummien ja meidän isovanhempien tärkeä ja suorastaan pyhä tehtävä on tästä eteenpäin alkaa opettaa häntä tuntemaan Jeesusta, jonka omaksi hänet on saatettu. Tehtävämme on opettaa hänet elämään kastettaan todeksi. Kasteen jälkeen tuli turvallinen olo: Nyt on kaikki hyvin, nyt Aini on kastettu. Nyt on hyvä lähteä Raaheen.

Kaste on käsittämättömän valtava lahja, jonka olemme saaneet, ilman mitään omaa ansiotamme. Siinä on annettu meille jo kaikki. Kun sitä edes hetkittäin pystymme tajuamaan, se herättää valtavaa iloa ja kiitosta: Olen Jumalan oma, olen kastettu kolmiyhteisen Jumalan nimeen, olen saanut kasteessa Pyhän Hengen. Paavali kirjoittaa: ”Rukoilen, että -- Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja näkemisen hengen --- ja että hän valaisi teidän sisäiset silmänne näkemään, millaiseen toivoon hän on meidät kutsunut, miten äärettömän rikkaan perintöosan hän antaa meille pyhien joukossa ja miten mittaamaton on hänen voimansa, joka vaikuttaa meissä uskovissa. Se on sama väkevä voima, jota hän osoitti herättäessään Kristuksen.” Ef. 1:17–20

Äärettömän rikkaan perintöosan pyhien joukossa... Miten mittaamaton on hänen voimansa
– Ajattele, tällainen Jumalan mittaamaton voima vaikuttaa meissä!

3. Miten minua ja sinua on varjeltu Jumalan omana, niin että olemme tänään täällä? Olen saanut kulkea näillä juhlilla pienestä pitäen, ensin oman mummini ja vanhempieni kanssa, sitten nuorena aikuisena, omien lasten kanssa, toissa vuonna ja viime vuonna jo omaa lapsenlasta vaunuissa työnnellen. Se on suurta Jumalan työtä. Yhtä suurta Pyhän Hengen työtä ja oikeastaan vielä suurempi ilo on se, että Hän on kutsunut tänne tänä vuonna toivottavasti mahdollisimman monta sellaista, jotka ovat ensimmäistä kertaa evankeliumijuhlilla.

Ei tällaisilla juhlilla ole aina helppoa olla. Muistan muutamat juhlat, jolloin olen ollut erityisen väsynyt. Olen vertaillut itseäni ja omaa elämäntilannettani toisten tilanteisiin ja kokenut, että olen täysin kelvoton, riittämätön, mitätön, osaton. Jumala on tuntunut kaukaiselta, olen kokenut tarpovani erämaassa, jossa ei kuulla rukousvastauksia, ei lohdutusta, ei mitään virvoittavaa. Mikään puhe ei ole koskettanut, joku Siionin kanteleen laulu vain vähäsen. Monet ristiriidat ovat ahdistaneet, masentaneet, itkettäneet. Olen miettinyt, miksi lainkaan olen täällä. Jumala on laittanut pienelle paikalle. Kuitenkin Hän on pitänyt tässä joukossa. Joku ystävä on saattanut huomata ja pysähtyä hetkeksi vierelle. Heistä olen kiitollinen. Rukoilen näillekin juhlille rinnallakulkijoita ja viereenpysähtyjä. Rukoilen avoimia silmiä, korvia ja sydäntä huomaamaan, milloin lähimmäisellä on murhetta tai hätää. Rukoilen sitä, että saisimme kokea turvallisuutta Kristuksen omana, tuntui miltä tuntui.

4. Aini Lyydian kastemessussa lauloimme tuttua virttä: Kasteeni kirkkoon minut liittää, Jumalan suureen perheeseen. Yhdessä saamme Isää kiittää ja tehdä matkaa taivaaseen, toistemme kuormaa kantaen vain luottaa voimaan Jeesuksen. VK 215 Se jäi soimaan mieleeni ja sieluuni. Samasta asiasta lauloi myös Viimeinen Villitys -niminen laulu-yhtye joskus vuosikymmeniä sitten näin: ”Minäkin saan olla vaikka hiekanmurunen siinä Jumalan rakennuksessa, joka on ikuinen.” Mikä turvallisuutta ja iloa tuottava ajatus! Vaikken olisikaan kovin iso kivi, saan olla hiekanmurusena siinä rakennuksessa, jonka perustuksena ovat apostolit ja profeetat ja jonka kulmakivenä on itse Kristus Jeesus. Meitä hiekanmurusia tarvitaan, sinua ja minua tarvitaan, meillä on paikka Jumalan asumuksessa.